

Sygn. akt I Ca 180/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wiesław Zachara
Sędziowie:	SSO Edward Panek (spr.) SSO Mariusz Sadecki
Protokolant:	sekretarz sądowy Paweł Chrabąszcz

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2013 r. w Tarnowie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. Z.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 21 lutego 2013 r., sygn. akt I C 159/13

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że oddala powództwo i zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

Sygn. akt I Ca 180/13

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 5 września 2013.

Powód K. Z. w pozwie skierowanym przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 1.984 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania i zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 31 maja 2010 roku należący do niego samochód osobowy marki O. został uszkodzony w kolizji drogowej z winy innego kierowcy ubezpieczonego obowiązkowym ubezpieczeniem OC u strony pozwanej. Wobec odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę, powód wybrał bezgotówkowy sposób naprawienia szkody w zakładzie należącym do (...) Sp. z o.o. w T.. Powód podał, że (...) S.A. przyznało mu odszkodowanie w wysokości 5.662,01 zł i tę kwotę wypłaciło zakładowi naprawczemu w ramach naprawy bezgotówkowej. K. Z. podkreślił, że (...) Sp. z o.o. ustaliła jednak koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 7.702,22 zł i różnicą pomiędzy wypłaconym przez stronę pozwaną odszkodowaniem a kosztami naprawy w wysokości 2.040, 21 zł obciążyla powoda. Ponieważ powód odmówił zapłaty powyższej kwoty, to warsztat naprawczy wytoczył powództwo o zapłatę w/w kwoty przeciwko K. Z., które toczyło się pod sygnaturą I C 223/12.

W związku z tym postępowaniem powód poniósł koszty wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 984 zł oraz wpłacił kwotę 1.000 zł tytułem zaliczki na opinię biegłego. Powód podkreślił, że w postępowaniu sprawie I C 223/12 wniósł o przypozwanie (...) S.A., jednak ubezpieczyciel nie wziął udziału w postępowaniu, co zdaniem powoda oznacza, że (...) S.A. nie może w niniejszej sprawie podnieść zarzutu wadliwie prowadzonego procesu.

Dalej powód wskazał, że z opinii biegłego przeprowadzonej w postępowaniu z powództwa (...) Sp. z o.o. wynikało, że należne mu odszkodowanie od (...) S.A. powinno wynosić 8.561,94 zł brutto, gdyż taka była rynkowa wartość uszkodzeń pojazdu marki O.. Opinia ta została doręczona (...) S.A., które po zapoznaniu się z jej wnioskami wypłaciło powodowi dodatkowo kwotę 1.465,30 zł tytułem odszkodowania. Powód wskazał, że wobec treści w/w opinii biegłego, z której wynikała prawidłowość działania warsztatu naprawczego uznał on powództwo w sprawie I C 223/12 do wysokości dopłaconej przez (...) S.A. kwoty 1.465,30 zł., co w konsekwencji spowodowało wydanie wyroku zasądającego uznaną kwotę na rzecz (...) Sp. z o.o. oraz poniesienie przez niego kosztów procesu w wysokości 1.984 zł.

W dniu 8 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy w Tarnowie wydał nakaz zapłaty uwzględniający w całości żądanie pozwu.

Strona pozwana (...) S.A wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżając rozstrzygnięcie w całości wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana wskazała, że to powód zaciągnął zobowiązanie wobec (...) Sp. z o.o. i od jego woli i decyzji zależało kiedy zapłaci warsztatowi naprawczemu należność wynikającą z faktury VAT. Zdaniem (...) S.A. K. Z. mógł dokonać zapłaty w terminie i przez to wyeliminować późniejszy spór i proces sądowy ze spółką. Strona pozwana podkreśliła, że to powód zadecydował o takiej sekwencji zdarzeń, a zatem to on sam spowodował powstanie po jego stronie kosztów zastępstwa procesowego oraz opinii biegłego. Wskazała, że K. Z. mógł dochodzić swoich roszczeń bezpośrednio od (...) S.A. po uprzednim dokonaniu zapłaty na rzecz warsztatu naprawczego.

W piśmie procesowym z dnia 4 lutego 2013 roku powód odniósł się do twierdzeń zawartych w sprzeciwie. Wskazał, że po ustaleniu przez warsztat naprawczy kosztów naprawy na kwotę 7.702,22 zł wniósł odwołanie do (...) S.A., jednak ubezpieczyciel odmówił wypłaty powyższej kwoty pouczając go o możliwości sądowego dochodzenia należności. Zdaniem powoda, gdyby w opisanej sytuacji uiścił brakującą kwotę na rzecz zakładu naprawczego, to mogłoby okazać się, że spełnił świadczenie nienależne. Dochodzenie zaś zwrotu takiego świadczenia w późniejszym okresie byłoby działaniem wysoce niepewnym co do rezultatu. Na koniec powód podał, że gdyby zdecydował się wytoczyć sprawę ubezpieczycielowi, to musiałby ponieść podobne koszty postępowania jak w sprawie o sygnaturze I C 223/12.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 roku Sąd Rejonowy w Tarnowie zasądził od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda K. Z. kwotę 1.984 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Tej treści orzeczenie zapadło w następującym stanie sprawy :

Powód K. Z. był właścicielem samochodu osobowego marki O., który to pojazd w dniu 31 maja 2010 roku uległ kolizji drogowej z winy innego uczestnika ruchu ubezpieczonego obowiązkowym ubezpieczeniem OC u strony pozwanej. (...) S.A. w toku likwidacji szkody z OC sprawcy ustalił wartość przypadającego powodowi odszkodowania na kwotę 5.662,01 zł.

Powód zlecił naprawę swojego pojazdu warsztatowi naprawczemu należącemu do (...) Sp. z o.o. , który to po dokonaniu naprawy wystawił K. Z. fakturę VAT na kwotę 7.702,22 zł. Na podstawie podpisanego przez powoda upoważnienia ubezpieczyciel wypłacił kwotę ustalonego wcześniej odszkodowania na rzecz (...) Sp. z o.o.

Wobec faktu, że wypłacona warsztatowi naprawczemu przez (...) S.A. kwota 5.662,01 zł nie pokrywała w całości kosztów naprawy, (...) Sp. z o.o. wezwała powoda do zapłaty różnicy w wysokości 2.040, 21 zł . K. Z. zwracał się do ubezpieczyciela o ponowną weryfikację faktury VAT za naprawę pojazdu wystawioną przez warsztat naprawczy i wyrównanie warsztatowi kosztów naprawy, jednak (...) S.A. nie uwzględniła odwołania.

Ponieważ powód nie uiścił podanej wyżej kwoty na rzecz warsztatu naprawczego, to (...) Sp. z o.o. wniosła przeciwko niemu powództwo o zapłatę tej właśnie kwoty , które toczyło się pod sygnaturą : I C 223/12. W toku tej sprawy K. Z. wniósł o przypozwanie (...) S.A., jednak ubezpieczyciel nie wstąpił do sprawy .

W sprawie I C 223/12 Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ds. motoryzacji celem ustalenia kosztów rynkowych naprawy pojazdu K. Z. oraz stwierdzenia , czy warsztat naprawczy dokonał naprawy zgodnie z kosztorysem sporządzonym przez ubezpieczyciela oraz czy zakres naprawy pokrywa się z uszkodzeniami pozostającymi w związku z kolizją z dnia 31 maja 2010 roku .

Z treści wydanej opinii wynikało, że rynkowy koszt naprawy samochodu marki O. wynosił 8.561,94 zł brutto, zakres dokonanej przez (...) Sp. z o.o. naprawy pokrywał się z zakresem uszkodzeń pozostających w związku z kolizją z dnia 31 maja 2010 roku , jednakże warsztat naprawczy dokonał naprawy niezgodnie z kosztorysem przedstawionym przez ubezpieczyciela. Rozbieżność pomiędzy kosztorysem sporządzonym przez (...) S.A. a zakresem naprawy wynikała z wymiany przez warsztat pokrywy bagażnika pojazdu zamiast skalkulowanej przez ubezpieczyciela wymiany poszycia pokrywy bagażnika, która nie była możliwa w warunkach warsztatowych (...) Sp. z o.o. ani w żadnym innym warsztacie oraz nie była uzasadniona ekonomicznie. Ponadto dotyczyła ona nie ujęcia przez ubezpieczyciela potrzeby wymiany pewnych części samochodu na nowe, których już nie dało się odtworzyć.

Po sporządzeniu przez biegłego opinii , ubezpieczyciel wypłacił K. Z. dodatkowo kwotę 1.465,30 zł tytułem odszkodowania. Wówczas powód (pozwany w sprawie I C 223/12) uznał powództwo (...) Sp. z o.o. do tej kwoty, zaś (...) Sp. z o.o. wniosła o zasądzenie w/w kwoty cofając wnioski dowodowe w zakresie pozostałej dochodzonej przez warsztat naprawczy kwoty.

Wyrokiem z dnia 9 października 2012 Roku Sąd Rejonowy w Tarnowie zasądził od K. Z. na rzecz (...) Sp. z o.o. kwotę 1.465,30 zł.

W związku z toczącym się postępowaniem w sprawie I C 223/12 powód K. Z. poniósł koszty zastępstwa procesowego w wysokości 984 zł oraz koszty zaliczki na opinię biegłego w wysokości 1.000 zł.

W takim stanie sprawy Sąd Rejonowy uznał żądanie pozwu za usprawiedliwione , a jako podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za doznaną przez powoda szkodę powołał przepisy art. 415 k.c. i art. 416 k.c.

Sąd I instancji wskazał na przesłanki odpowiedzialności deliktowej zaliczając do nich : bezprawność zachowania sprawcy , wina sprawcy , wyrządzenie tym zachowaniem szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy tym zachowaniem

a zaistniałą szkodą . Każdą z tych przesłanek Sąd I instancji szczegółowo omówił z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego .

Następnie czyniąc rozważania na tle okoliczności rozpoznawanej sprawy Sąd I instancji doszedł do przekonania , że wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej zostały spełnione . I tak Sąd Rejonowy uznał , że strona pozwana (...) S.A. , a ściślej rzecz ujmując niezidentyfikowana osoba fizyczna będąca członkiem organu tego podmiotu lub pozostająca w jego strukturze organizacyjnej dopuściła się bezprawnego zachowania względem powoda K. Z.. Bezprawność ta polegała na odmówieniu mu wypłaty odszkodowania pokrywającego rynkowe koszty naprawy pojazdu marki O., do których pokrycia strona pozwana była zobowiązana na podstawie umowy ubezpieczenia OC ze sprawcą szkody. Jak bowiem wynika z ustalonego stanu faktycznego, strona pozwana niewłaściwie sporządziła kosztorys powypadkowy dla pojazdu powoda, nie uwzględniając w nim wymiany poszczególnych elementów, które raz skonstruowane nie dadzą się odtworzyć, a ponadto przewidziała w nim wymianę poszycia klapy bagażnika w miejsce wymiany całej klapy, chociaż taki sposób naprawy był nieuzasadniony zarówno ekonomicznie jak i technologicznie z uwagi na brak możliwości wykonania zalecanej usługi w warsztacie. W uznaniu Sądu I instancji zachowanie strony pozwanej było zawinione. Powód wielokrotnie bowiem zwracał się do (...) S.A. o zweryfikowanie kosztorysu i o pokrycie w całości kosztów naprawy wynikających z faktury VAT wystawionej przez (...) Sp. z o.o. Wobec stanowiska ubezpieczyciela powód również odmówił zapłaty za naprawę w części przekraczającej wartość kosztorysu. Na skutek pozwania go przez warsztat naprawczy , wniósł on o przyznanie (...) S.A., które zawiadomione o terminach rozpraw nie zdecydowało się aktywnie wstąpić do toczącego się postępowania.

Powód wykazał również wysokość poniesionej szkody, dokumentując ją fakturą VAT oraz potwierdzeniem przelewu zaliczki na opinię biegłego.

Nie miał także Sąd I instancji wątpliwości co do istnienia związku przyczynowo- skutkowego pomiędzy zachowaniem strony pozwanej a szkodą. Gdyby bowiem strona pozwana zdecydowała się na weryfikację swojego kosztorysu w reakcji na pisma powoda, to powód nie musiałby ponosić kosztów obrony i opinii biegłego w postępowaniu sądowym z powództwa (...) Sp. z o.o. o zapłatę różnicy kosztów naprawy. Sąd I instancji zwrócił nadto uwagę , iż strona pozwana poprzez sam fakt dopłaty K. Z. kwoty 1.465,30 zł tytułem odszkodowania po sporządzeniu przez biegłego sądowego opinii , ostatecznie uznała stanowisko powoda za prawidłowe.

Na koniec Sąd I instancji wskazał , iż powód K. Z. nie miał możliwości dochodzenia wyrównania poniesionych kosztów postępowania w sprawie z powództwa warsztatu naprawczego, gdyż (...) S.A. nie wstąpiło do tego postępowania, zaś przebieg rozprawy wykazał, że przyczyną sporu stron był faktycznie źle skonstruowany przez ubezpieczyciela kosztorys naprawy.

Jako podstawę orzeczenia o kosztach procesu Sąd I instancji powołał przepis art. 98 k.p.c.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości apelacją strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. zarzucając w niej naruszenie prawa materialnego , a to :

- niewłaściwe zastosowanie przepisów : art. 415 k.c. , art. 416 k.c. i art. 361 § 1 k.c. polegające na przyjęciu , że zachodzą w sprawie podstawy do ich zastosowania ,
- nieuwzględnienie przepisów : art. 353 k.c. , art. 354 § 1 k.c. oraz art. 356 § 1 k.c. określających sytuację powoda jako dłużnika w stosunku do spółki (...) Sp. z o.o. jako wierzyciela ,
- niezastosowanie przepisów art. 13 i art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych , o Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i w konsekwencji nieuwzględnienie wynikających z nich zasad .

Formułując tej treści zarzuty strona pozwana zażądała zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania za obie instancje .

W uzasadnieniu do tego środka odwoławczego strona skarżąca podała , iż Sąd I instancji błędnie uznał istnienie przesłanek odpowiedzialności deliktowej .

W ocenie ubezpieczyciela poniesienie przez powoda opłat związanych z opinią biegłego oraz wynagrodzeniem pełnomocnika w sprawie I C 223/12 było normalnym , zwykłym następstwem jego zachowania . Gdyby bowiem powód zapłacił całą należność , wynikającą z faktury za naprawę pojazdu , to nie doszłoby do procesu i poniesienia w jego toku kosztów objętych żądaniem pozwu .

Jednocześnie powód zachowałby odrębne roszczenie do pozwanego z tytułu odpowiedzialności ubezpieczeniowej OC .

Strona apelująca podała również , iż Sąd nie uwzględnił tej istotnej okoliczności , że spór powoda ze spółką (...) Sp. z o.o. dotyczył stosunku prawnego, który łączył tylko te dwa podmioty . W ramach tego stosunku powód przyjął na siebie obowiązek dokonania zapłaty za naprawę pojazdu i zapłata należała się spółce (...) Sp. z o.o. niezależnie od zachowania innych podmiotów . Spółka (...) Sp. z o.o. mogła więc domagać się od powoda jako dłużnika świadczenia pełnej należności za usługę , a obowiązkiem powoda – wynikającym z zawartej umowy - było dokonać zapłaty za usługę .

Wreszcie strona pozwana zarzuciła bezzasadne uznanie przez Sąd I instancji, że działanie jej organów było bezprawne i zawinione . W uznaniu strony skarżącej o bezprawności , a tym samym o zawinieniu nie może być mowy .

Z pominiętego bowiem przez Sąd I instancji przepisu art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku wynika , że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia , zawartej ugody lub orzeczenia Sądu . Nie jest więc bezprawnym działanie zakładu ubezpieczeń , który wypłaca kwotę odszkodowania w jego ocenie niesporną , pozostawiając ewentualnie Sądowi rozstrzygnięcie o należnym odszkodowaniu w pozostałym zakresie .

Powód nie zgadzając się na kwotę wypłaconego mu odszkodowania mógł więc w oparciu o przepis art. 19 powołanej ustawy dochodzić od strony pozwanej zapłaty wyższego odszkodowania . Naprawa samochodu przez zakład naprawczy i rozliczenia z tym zakładem nie miały żadnego wpływu na skuteczność takiego roszczenia skierowanego do strony pozwanej , zwłaszcza że obowiązek naprawienia szkody z tytułu odpowiedzialności OC nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu i czy w ogóle zamierza go naprawić .

W każdym przypadku zakład ubezpieczeń obowiązany jest do zapłaty odszkodowania , które pokryje koszty naprawy pojazdu .

W odpowiedzi na apelację strony pozwanej , powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego .

Powód nie zgadzając się z zarzutami apelacji przytoczył argumentację , która była już prezentowana w uzasadnieniu pozwu oraz w piśmie procesowym stanowiącym odpowiedź na sprzeciw .

Sąd Okręgowy rozważył , co następuje :

Apelacja strony pozwanej zasługiwała na uwzględnienie .

Na wstępie należy podnieść , iż strona pozwana w złożonym środku odwoławczym nie kwestionowała poczynionych w sprawie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych , a zarzuty w nim podniesione dotyczyły wyłącznie oceny prawnej , tj. zastosowania prawa materialnego .

W tej sytuacji Sąd Okręgowy podzielać w pełni ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego przyjął je za własne .

W stanie sprawy powyżej zaprezentowanym należy przyznać rację stronie apelującej , która zarzuca brak przesłanek do przypisania jej odpowiedzialności za opisaną w pozwie szkodę .

W sprawie było niesporne , że (...) S.A. ponosił wobec powoda odpowiedzialność za szkodę związaną z wypadkiem ubezpieczeniowym z dnia 31 maja 2010 roku , bowiem ubezpieczał w zakresie odpowiedzialności cywilnej sprawcę wypadku , w toku którego wystąpiła szkoda w pojeździe powoda .

W ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku z dnia 31 maja 2010 roku powód nie mógł dochodzić od strony pozwanej wyrównania szkody obejmującej poniesione koszty procesu w sprawie I C 223/12 .

Jak bowiem wiadomo umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiem z niewykonania i nienależytego wykonania zobowiązania i tylko za szkody wyrządzone przez ten podmiot (ubezpieczonego) zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność . Jest to odpowiedzialność akcesoryjna , która przejawia się

w uzależnieniu rozmiaru obowiązku świadczenia zakładu ubezpieczeń od rozmiaru takiego obowiązku pod stronie ubezpieczonego , bezpośrednio odpowiedzialnego za wyrządzoną szkodę .

Powód nie łączył odpowiedzialności strony pozwanej za tę konkretną szkodę z działaniem ubezpieczonego z tytułu odpowiedzialności cywilnej , ale z jej zaniedbaniami w toku likwidacji szkody w jego pojeździe .

W związku z tym należało poszukiwać innych podstaw odpowiedzialności strony pozwanej .

W orzecznictwie rozważane było zagadnienie dopuszczalności stosowania do odpowiedzialności ubezpieczeniowej przepisów regulujących następstwa niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 k.c.) . Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na konieczność oddzielenia odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela (tutaj ubezpieczyciel gwarantuje naprawienie szkody w razie zajścia niezależnego od niego zdarzenia) od odpowiedzialności opartej na przepisach art. 471 i nast. k.c. (przy tej odpowiedzialności opartej na konstrukcji normalnego związku przyczynowego ubezpieczyciel występuje jako sprawca szkody) i wskazał , że nieterminowe spełnienie świadczenia przybierające postać zwłoki należy uważać za nienależyte wykonanie zobowiązania , uzasadniające przyjęcie odpowiedzialności kontraktowej w oparciu o art. 471 k.c. (zob. wyrok Sądu Naj. z dnia 2 lipca 2004 roku , II CK 412/03 , Lex nr 121694) . Ten pogląd odnosił się jednak do łączącej ubezpieczonego z zakładem ubezpieczeń umowy ubezpieczenia auto casco . Tymczasem w niniejszej sprawie powoda nie łączył ze stroną pozwaną stosunek umowny . Poszkodowany nie jest stroną umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej . Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej nie może być również kwalifikowane jako umowa na rzecz osoby trzeciej .

W aktualnym stanie prawnym uprawnienie poszkodowanego do dochodzenia roszczenia wprost od zakładu ubezpieczeń (actio directa) ma swoją podstawę

w wyraźnym przepisie ustawy , a nie w zawarciu umowy na rzecz osoby trzeciej

(zob. bliżej uzasadnienie uchwały Sądu Naj. z dnia 9 czerwca 1995 roku , III CZP 69/95 , OSNC z 1995 roku , Z. 10 , poz. 144 , wyrok Sądu Naj. z dnia 10 stycznia 2002 roku , II CKN 353/99 , Lex nr 53301, zob. również M. Krajewski : Umowa ubezpieczenia – Komentarz , Wyd. C.H. Beck Warszawa 2004 , str. 173 - 174) .

Mając zapewne to na uwadze Sąd I instancji poszukiwał podstawy odpowiedzialności strony pozwanej w przepisach regulujących odpowiedzialność deliktową .

Tak jak jednak podaje strona pozwana przesłanki odpowiedzialności deliktowej w rozpoznawanym przypadku nie zostały spełnione .

Istotnie Sąd I instancji dokonując tej oceny nie rozważył dostatecznie okoliczności przytoczonych w uzasadnieniu środka odwoławczego .

Sąd I instancji bezprawność działania strony pozwanej łączył z odmową wypłaty - na etapie postępowania likwidacyjnego szkody - odszkodowania odpowiadającego wykazanym w fakturze kosztom naprawy pojazdu , w następstwie wadliwie sporządzonego kosztorysu powypadkowego .

Sama odmowa wypłaty odszkodowania nie mogła uchodzić za działanie bezprawne , skoro – jak trafnie zauważa strona pozwana – z przepisu art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych , o Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wprost wynika , że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku własnych ustaleń , zawartej z nim ugody lub prawomocnego orzeczenia Sądu . Powołany przepis dopuszcza więc sytuację , w której zakład ubezpieczeń w oparciu o własne ustalenia wypłaci odszkodowanie , które nie będzie w pełni odpowiadało poniesionej szkodzie i poszkodowany w celu uzyskania pełnego odszkodowania będzie zmuszony wytoczyć powództwo i uzyskać w tym zakresie orzeczenie sądowe .

Przede wszystkim jednak nie występuje pomiędzy zarzucanym stronie pozwanej zaniechaniem a poniesioną przez powoda szkodą związek przyczynowy w rozumieniu przepisu art. 361 § 1 k.c. Jakkolwiek można dopatrzeć się obiektywnych powiązań pomiędzy odmową wypłaty części odszkodowania przez stronę pozwaną a wszczętym procesem i poniesionymi w jego toku kosztami , to jednak powiązań tych nie można traktować jako normalnych tzn. typowych lub oczekiwanych w zwykłej kolejności rzeczy .

Powód dochodził naprawienia szkody , która wyrażała się w poniesionych w toku postępowania w sprawie I C 223/12 z powództwa (...) Sp. z o.o. kosztach procesu w postaci wydatku na opinię biegłego oraz wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika . Słusznie więc podnosi strona pozwana , że źródłem tego sporu była zawarta wyłącznie pomiędzy powodem a zakładem naprawczym – (...)Sp.

z o.o. umowa o wykonanie naprawy blacharsko – lakierniczej . Do wszczęcia tego procesu doszło zaś na skutek niewywiązania się przez powoda z postanowień tej umowy , tj. niezapłacenia pełnego wynagrodzenia za wykonaną usługę , zgodnie

z wystawioną fakturą . Z umowy o wykonanie naprawy blacharsko lakierniczej zawartej z (...) Sp. z o.o. wynikało jednoznacznie , że to powód jest podmiotem zobowiązanym do zapłaty wynagrodzenia za przedmiotową usługę . Powód upoważnił jedynie (...) S.A. do wypłaty na rzecz (...) Sp. z o.o. należnego mu odszkodowania . Przy łączącym powoda z firmą (...) Sp. z o.o. odrębnym stosunku umownym do powoda należała decyzja , czy uregulować pozostałą (niepokrytą wypłaconym przez stronę pozwaną odszkodowaniem) część wynagrodzenia za wykonaną usługę , czy też podjąć ryzyko związane

z ewentualnym procesem , którego wszczęcie firma (...) Sp. z o.o. zapowiadała .

Decyzję w tym zakresie powód winien był podjąć mając na uwadze postanowienia łączącej go z firmą (...) Sp. z o.o. umowy (zwłaszcza postanowienia punktu 5 , w którym czytamy , że w przypadku potrąceń wynikających z decyzji ubezpieczyciela pojazdu , bądź stwierdzenia braku odpowiedzialności ubezpieczyciela za powstałą szkodę powód zobowiązuje się do uregulowania należności za wykonaną naprawę blacharsko – lakierniczą we własnym zakresie , zgodnie z wystawioną fakturą i według cen obowiązujących w (...)) oraz ocenę co do rzeczywistych kosztów naprawy samochodu . Nie można odpowiedzialnością za decyzję powoda oraz za wyniki wszczętego postępowania z powództwa (...) Sp.

z o.o. , w konsekwencji za poniesione koszty procesu obarczać strony pozwanej , która nie była stroną stosunku zobowiązaniowego stanowiącego źródło sporu .

Prawdą jest , że przy rozbieżnych stanowiskach zakładu naprawczego i strony pozwanej co do wysokości kosztów naprawy pojazdu określenie rzeczywistych kosztów naprawy nie było łatwe . Powód uznając , że wypłacone przez zakład ubezpieczeń odszkodowanie w kwocie 5.662,01 zł nie pokrywa jednak

w całości poniesionej szkody mógł spełniając świadczenie na rzecz (...) Sp. z o.o. dochodzić uzupełniającego odszkodowania w drodze powództwa skierowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi, tj. stronie pozwanej. W ten sposób uniknąłby procesu w sprawie I C 223/12 i wydatkowanych w jego toku kosztów.

Przy braku przesłanek do przypisania stronie pozwanej odpowiedzialności za koszty procesu poniesione przez powoda w sprawie I C 223/12, powództwo podlegało oddaleniu.

W tym też kierunku zaskarżony wyrok podlegał zmianie na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania przed Sądami obu instancji orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.